

Isaia 63-64

Capitolele 63-66 reprezintă subsecțiunea finală a cărții Isaia. În cap.63-64 profetul mijlocește pentru poporul Domnului, iar în cap.65-66 Domnul răspunde acestei mijlociri. Este interesant că mijlocirea lui Isaia este precedată de un pasaj mesianic: 63:1-6. Acest pasaj ar putea fi o introducere la mijlocirea profetului dar și un final la secțiunea anterioară 60-62. Aducerea mântuirii finale înseamnă și judecarea Neamurilor. Observ că este folosită expresia din 61:2 legat de ziua de răzbunare și anul de îndurare:

VESTIRE	ÎMPLINIRE
Domnul M-a trimis... să VESTESC un an de îndurare și o zi de răzbunare... (Is.61:1-2)	i-am călcat astfel în mânia Mea... căci în inima Mea era o zi de răzbunare și VENISE anul celor răscumpărați ai Mei. (Is.63:3-4)

Mesia este zugrăvit în două ipostaze. În prima El vestește cu duhul blândeții judecata și mântuirea. În a doua ipostază este în slavă și aduce judecata și mântuirea. Din această perspectivă Isaia 63:1-6 mai degrabă completează tabloul escatologic zugrăvit de cap.60-62. Din acest tablou nu putea lipsi JUDECATA. JUDECATA de fapt precede MÂNTUIREA, căci după ziua de răzbunare se inaugurează anul de îndurare pentru cei răscumpărați ai Domnului. Expresia **anul de îndurare** face aluzie probabil la anul de odihnă din Levitic. Când am studiat Levitic am observat că sărbătorile creionează tipare profetice pentru diferite etape din planul lui Dumnezeu. Anul Sabatic prevestește astfel odihna finală în care va intra poporul lui Dumnezeu. Cred că din această pricină este folosită expresia **anul de îndurare**.

Traducerea din limba engleză (NIV) prezintă acest pasaj ca o imagine clară a călcării Neamurilor în teasc. Traducerea din Cornilescu este mai puțin clară și ne-ar putea sugera suprapunerea imaginii judecării Neamurilor cu imaginea în care Mesia a luat judecata Neamurilor asupra Lui. Expresia din v.3 **Eu singur am călcat în teasc...** și cea din v.5 **Mă uitam în împrejur și nu era nimeni să M-ajute și Mă îngrozeam** ne aduc aminte de tulburarea lui Isus din Ghetsimani. Este adevărat că expresia eram îngrozit apare și în traducerea din engleză. Dacă în loc de **îngrozit** s-ar putea traduce **uimit**, atunci imaginea ar avea în vedere judecata Neamurilor și nu jertfa pentru păcat a lui Mesia.

Isaia 59:16-17 – ce va fi!	Is.63:5-6 – ce a fost deja!
1. Frământarea din inima lui Dumnezeu dinaintea judecării El vede că <u>nu este nici un om și Se miră</u> că nimeni nu mijlocește. Atunci brațul Lui îi	1. Frământarea din inima lui Dumnezeu dinaintea judecării Mă uitam împrejur și <u>nu era nimeni să Mă ajute și Mă îngrozeam</u> . Dar nu era cine să Mă

<p>vine în ajutor și neprihănirea Lui Îl sprijinește.</p> <p>2. Înfrățirea judecării</p> <p>Se îmbracă cu neprihănire ca și cu o platoșă, Își pune pe cap coiful mântuirii; ia <i>răzbunarea</i> ca o haină și Se acoperă cu gelozia ca o haină....</p>	<p>sprijinească; atunci brațul Meu Mi-a fost într-ajutor și urgia Mea M-a sprijinit!</p> <p>2. Înfrățirea judecării</p> <p>Am călcat astfel în picioare popoare în mânia Mea, le-am îmbătat <i>în urgia Mea</i>, și le-am vărsat sângele pe pământ.</p>
---	--

Paralela dintre cele două imagini profetice este destul de clară. Diferența este persoana și timpul folosit. Astfel în Isaia 59 este folosit timpul viitor și persoana a doua singular. În Isaia 63 se folosește timpul perfect compus (trecut) și persoana întâi singular. În Isaia 63 vorbește Însuși Dumnezeu despre judecata deja înfrățită. Apare și o diferență de perspectivă în traducerea Cornilescu: verbul *a se mira* este înlocuit cu verbul *a se îngrozi*. Însă în traducerea NIV este folosit exact același verb în ambele texte: *a se îngrozi*. Folosirea acestui termen în ambele pasaje ne ajută să înțelegem următoarele două lucruri:

- În Is.63 este vorba despre același moment al judecării finale și nu despre momentul ispășirii păcatului prin jertfa lui Hristos.
- În momentul judecării finale Domnul nu trăiește doar un sentiment de mirare ci și de groază, de spaimă. El se înspăimântă de grozăvia judecării pe care trebuie să o reverse asupra propriei sale Creații. Noi nu vom înțelege niciodată legătura între Creator și faptele mâinilor sale, Pentru noi termenul *neamurile* este un simplu termen. Dar pentru Domnul înseamnă faptele mâinilor sale! În fața momentului revărsării judecării Domnul se îngrozește. Deși este un moment atât de așteptat, nu este unul UȘOR! Nici un om nu Îl poate ajuta atunci pe Domnul. El înfrățiește singur judecata. Ajutorul vine însă din brațul Domnului și din dreptatea Domnului. Să nu credem că este un lucru ușor pentru Cel care este dragoste infinită și care este mai întâi dragoste și îndurare și apoi judecată și mânie (vezi Numele Domnului din Exod 34), să reverse judecata finală pe pământ. Dar brațul Domnului Îl sprijinește. Fiul Îl ajută pe Tatăl să înfrățiască judecata. Fiul este DOAVDA că s-a făcut TOT ce se putea FACE pentru recuperarea omului. Judecata se putea revărsa căci nu mai era nimic care se mai putea face! Dacă și FIUL a fost respins, atunci nu putea urma decât judecata pentru administratorii viei!

Expresia: *nimeni nu mijlocește* poate fi înțeleasă în două moduri. Fie este doar o imagine care să evidențieze o stare generalizată de moarte spirituală, fie are în vedere o realitate specifică dintr-o perioadă precisă din istorie. Va exista un moment în care să nu fie nimeni care să mijlocească pe pământ? Noul Testament ne descrie astfel venirea Domnului:

- Învierea celor ce au murit în Domnul.

- Răpirea la cer a celor credincioși care au rămas pe pământ.
- Venirea Domnului cu sfinții Săi pe pământ pentru pedepsirea celor necredincioși.

Observăm că răpirea rămășiței celor credincioși are loc exact înainte de revărsarea judecății. Acesta ar putea fi momentul când pe pământ nu mai era nici un om, nimeni care să mijlocească. Se pare că este necesar ca Domnul să ia orice mijlocitor de pe pământ pentru ca să poată aduce judecata. Ne aducem aminte de mijlocirea lui Avraam pentru Sodoma și înțelegem cât se sensibil este Domnul față de cei care mijlocesc pe pământ. Și atunci va fi vorba nu de o judecată locală, ci de judecata finală a întregului pământ. Miza va fi cu atât mai mare. Domnul ar fi cu atât mai sensibil la mijlocitori. Și atunci Domnul răpește ultimii mijlocitori la cer. Doar așa poate aduce judecata. El se îngrozește că nu mai este nimeni care să mijlocească. Se îngrozește ce înseamnă acest lucru pentru pământ. Fără mijlocitori, pământul este sortit judecății. Și în acel moment când pe pământ nu vor mai fi mijlocitori, Tatăl va privi în ochii Fiului. Și de data Aceasta nici Marele Mijlocitor nu va mai mijloci. Paharul fărădelegilor pământului va fi prea plin, și împietrirea și răul prea mare. Însuși Fiul va spune: Tată, s-a făcut TOT ce se putea face! Oamenii au respins TOATE chemările harului! Tu ai făcut TOTUL pentru recuperarea lor. Ți-a jertfit UNICUL FIU pentru ei! Este momentul judecății. Și atunci Tatăl, îmbărbătat de FIUL va vărsa potirul mâniei Sale peste tot pământul.

Isaia 59b este povestea care prevestește judecata, iar Is.63a povestea judecății deja împlinite. Locul judecății este numit simbolic Boțra și Edom. Acest fapt ne aduce aminte de cap.34 când judecata Neamurilor are loc tot în Edom. Am comentat atunci de ce judecarea Edomului este un simbol al judecării finale a tuturor Neamurilor. Cel ce împlinște judecata este plin de slavă și calcă mândru în plinătatea puterii Lui. Împlinirea judecății este un mod prin care El Își arată slava Sa și Domnul este **mândru** de împlinirea judecății. Judecata înseamnă dreptate, înseamnă pedepsirea vrăjmașilor Domnului care au prădat fără milă poporul Domnului. El nu Îl consideră ceva rușinos de care să se ascundă. Da, în îndurarea Sa El ezită să aducă judecata finală, dar în dreptatea Sa El o aduce cu hotărâre și bucurie. Dar la întrebarea: cine este Cel care vine din Edom, adică de la împlinirea judecății? Domnul răspunde în mod surprinzător:

- Eu sunt Cel care am făgăduit **mântuirea** și am putere să izbăvesc!

El nu răspunde: Eu sunt Cel care am împlinit judecata! Domnul Își găsește plăcerea în a mântui îi în îndurarea Sa! El este mândru de judecățile sale, dar ceea ce îl caracterizează în primul rând este mila și mântuirea. Iată că și după împlinirea judecății El se prezintă pe Sine. Eu sunt Mântuitorul! Cel care am promis mântuirea dar nu doar atât, dar am și putere să izbăvesc! Mi-am jertfit propriul Fiul ca să pot mântui pe păcătos, și da, POT să mântuiesc deci autoritatea și puterea să mântuiesc pe oricine!

Cel care împlinște judecata este Cel care mai întâi a adus mântuirea. Domnul vrea să știm acest lucru despre El, că El a adus întâi mântuirea, și că a făcut tot ce ține de El pentru a mântui, și că de-abia apoi a adus judecata pentru cei ce au respins la nesfârșit oferta mântuirii Sale. Și chiar și atunci împlinirea judecății nu a fost un lucru ușor, și că a avut nevoie de sprijinul brațului Său! Deși tocmai a împlinit judecata, Domnul este în primul rând mândru de faptul că El poate mântui!

Cel ce întreabă observă paradoxul: pe de o parte El se prezintă ca Cel ce mântuiește, iar pe de altă parte hainele Lui sunt roșii. Domnul răspunde rostind adevărul: El a călcat în teasc neamurile și astfel hainele Lui i s-au mânjit. Dar apoi explică în v.5 că acest lucru nu a fost ușor pentru un Dumnezeu al mântuirii și că S-a îngrozit mai întâi dar că apoi a fost sprijinit de brațul Său și de dreptatea și urgia Sa! Domnul nu ascunde judecata, dar se mândrește mai întâi cu MÂNTUIREA LUI. El proclamă dreptatea judecății Sale, dar ne mărturisește că momentul deciziei finale nu a fost unul ușor și că a avut nevoie de toată susținerea din partea brațului Său!

Deci Is.63:1-6 completează tabloul escatologic din cap.60-62 creionând judecata finală dar și evidențiind dorința lui Dumnezeu de a mântui și nu de a judeca. În 63:7-64:12 urmează mijlocirea lui Isaia pentru poporul Domnului, una din cele mai frumoase mijlociri din Scriptură și din toată istoria. Acest moment al mijlocirii este pregătit, anticipat de cap.58-63a și într-un fel de întreaga carte. Nu este întâmplător că această carte se încheie cu o mijlocire. Tema mijlocirii apare din prima parte a cărții iar spre finalul cărții apare din ce în ce mai des. Isaia mijlocește la sfârșitul vieții sale, în lumina tuturor experiențelor sale cu Domnul și în lumina tuturor descoperirilor Domnului. Iar ultimele descoperiri (cap.58-63a) îl îndeamnă în mod special la mijlocire.

Cartea Isaia începe cu sublinierea motivului pentru care Domnul nu poate asculta rugăciunile (Is.1:15). Păcatul nemărturisit îl împiedică să asculte mijlocirile, dar El vrea să asculte mijlocirile.

Puterea mijlocirii și rugăciunii este subliniată în **secțiunea istorică (cap.36-39)**. Atunci Isaia mijlocește pentru rămășița și Dumnezeu răspunde în mod minunat! Apoi Ezechia mijlocește și el pentru izbăvire și Domnul trimite Îngerul Său pentru a nimici vrăjmașii poporului Său. Ezechia mijlocește apoi pentru viața lui și Domnul îl scoate de la porțile mormântului! Însă în cap.39 el uită să mijlocească la fel pentru binele poporului, dar era un fapt pe care Domnul l-ar fi ascultat. Isaia a văzut cu ochii lui puterea mijlocirii. În cele din urmă mijlocirile sale au trezit rămășița și Domnul a fost gata să izbăvească și un popor apostat dacă acesta s-a smerit înaintea lui.

Secțiunea mesianică **49-54** zugrăvește imaginea Robului Domnului, a Mijlocitorului dintre Israel și Yahwe. Robul Domnului a fost înălțat pentru că **S-a rugat pentru cei vinovați**. (Is.53:12). Domnul iubește mijlocitorii și mijlocirile lor sunt așa de prețioase înaintea Lui încât îi va răsplăti cu cele mai minunate binecuvântări și aceasta pentru eternitate!

În cap. 56 ni se dă vestea bună că Domnul va face Casa Lui **o casă de rugăciune pentru toate popoarele!** Ca urmare a lucrării lui Mesia va fi inaugurat un nou legământ în care toți vor mijloci în poporul Domnului. Rugăciunea este atât de importantă în ochii Lui încât el invită toate neamurile la rugăciune. El pune de o parte Vechiul Legământ și se bucură să transforme Casa Lui într-o Casă de rugăciune. Străini, fameni, oameni care altădată au trăit în păcat toți sunt chemați cu mic cu mare să mijlocească!

În **cap.58** Domnul nu doar condamnă păcatul poporului, dar ne dă vestea bună că se poate striga într-un anume mod astfel încât ruga noastră să se audă sus! Dacă venim cu atitudinea corectă înaintea Domnului, El ne promite că atunci când vom striga El va veni și ne va răspunde: Iată-mă!

În cap.59a Isaia mijlocește pentru popor și dacă poporul nu își mărturisește păcatul, el își mărturisește păcatul în locul poporului. El folosește persoana întâi plural: **NOI** și se smerește în locul poporului înaintea Domnului.

În cap.59b Domnul ne asigură că El vrea și că El poate să izbăvească, că El vrea mai întâi să mântuiască și nu să judece. În ciuda păcatelor umanității mijlocitorii împiedică revărsarea mâniei finale. Dar atunci când mijlocitorii nu mai sunt pe pământ, Însuși Domnul se îngrozește! Cât de importanți sunt mijlocitorii! Pentru ca pedeapsa să poată veni, Domnul îi ia pe cei neprihăniți de pe pământ. Doar când nu va mai fi nici un mijlocitor, judecata se va putea revărsa. Dacă pe pământ ar mai fi un singur mijlocitor, Domnul parcă nu ar putea să își manifeste mânia finală. De aceea singura soluție pare a fi să îi răpească pe toți la cer.

În cap.60 ni se descrie gloria mântuirii finale, în **cap.61** ni se aduce aminte că ea este adusă de Mesia, pentru ca în **cap.62** să se precizeze că secretul grăbirii aducerii acestei mântuirii veșnice *se află în râvna mijlocitorilor de pe pământ*. Isaia însuși se dă exemplu în **62:1** pentru ca apoi Domnul Însuși îi îndeamnă pe străjerii Lui să nu-i dea răgaz Domnului până când El nu va face Ierusalimul o laudă pe pământ.

Cap.63a vine ca o cireasă de pe tort și deși descrie dreaptă judecată a lui Dumnezeu ne explică din nou că Domnul este un Dumnezeu al îndurărilor și că dorința cea mare a sa este nu să judece, ci să mântuiască.

Toate acestea la un loc îl îndeamnă pe Isaia să mijlocească! Toate experiențele sale dar mai ales ultimele revelații primite de la Domnul (Is.58-63a) îi oferă o perspectivă și mai clară asupra puterii mijlocirii. Și atunci Isaia începe să mijlocească! Vom analiza cu atenție modul în care el își structurează rugăciunea.

El vestește mai întâi îndurărilor Domnului. Îndurărilor Domnului s-au arătat față de Israel în răscumpărarea Lui din Egipt și în sprijinirea acestuia după ieșirea din Egipt, și anume în pustie și apoi în țara promisă. Profetul este conștient că răscumpărarea a fost un har și s-a datorat nu meritelor lui Israel, ci bogăției dragostei lui Dumnezeu. Domnul l-a iertat pe Israel și a încheiat legământ cu acesta, asemenea unui legământ de căsătorie. Domnul s-a alipit cu toată inima de poporul Israel. Versetul 8 ne aduce aminte de Isaia 5, de faptul că Domnul a sperat că Israel îi va fi credincios! Domnul trăiește cu intensitate prezentul și a intrat în relație cu toată inima și plin de speranță. Dar Domnul nu doar că i-a răscumpărat dar necurmat i-a sprijinit și necurmat i-a purtat în zilele din vechime. El i-a iertat, i-a răscumpărat cu mână tare din țara robiei și apoi le-a oferit resursele de care aveau nevoie, atât materiale cât și spirituale. Le-a răbdat greșelile, i-a iertat de nenumărate ori și le-a oferit șansa vindecării. Când necazurile și încercările au dat peste ei, El nu i-a uitat, ci Și-a trimis Îngerul Lui care i-a mântuit. I-a mântuit din mâna lui faraon, din mâna Amaleciților, din fața împotrivrilor pustiei, din mâna Canaaniților. Deși Israel nu merita nimic, Domnul a dăruit TOT și a făcut TOT ce ținea de El pentru mântuirea poporului Său.

Această istorie incredibilă a harului ne aduce aminte de istoria fiecăruia dintre noi. Ne aduce aminte de modul în care Domnul ne-a căutat, și deși trăiam în întuneric și nu Îl doream, El ne-a căutat, ni s-a descoperit, ne-a convins de păcatul nostru și de adevărul lui Hristos, ne-a iertat prin sângele Mielului, ne-a născut din nou și ne-a așezat în mijlocul Bisericii. Ne-a dăruit Duhul Lui și ne-a ajutat în fiecare zi: ne-a iertat când am greșit, ne-a răbdat când am dat înapoi, ne-a

mângâiat când am fost în suferință, ne-a încurajat când am fost obosiți. În fiecare zi ne-a susținut credință și ne-a ajutat să pășim pe calea mântuirii și să biruim lumea și uneltirile nemiloase ale celui rău. Când am fost în mare strâmtoare și am strigat către El, El nu s-a uitat la păcatele noastre, ci ne-a auzit glasul. S-a sculat ca un viteaz de pe scaunul Său de domnie, S-a suit pe carul Său de biruință și a venit să ne aducă ajutor. Cu suflarea gurii Lui a pus pe fugă toți vrăjmașii noștri și ne-a întins mâna și ne-a scos din apele cele mari. Nu ne-a părăsit niciodată și nu a întârziat niciodată în a răspunde strigătului nostru. Fiecare zi de după nașterea noastră don nou a fost o istorie a harului. Vrăjmașii noștri erau mulți și mai mari decât noi. Și apoi eram într-un război spiritual de care nu eram conștienți. Uneltiri neașteptate și nemiloase se pregăteau asupra noastră și noi mergeam ca un miel pe car îl duci la măcelărie. Dar El ne-a înștiințat, ne-a păzit, ne-a venit în ajutor. Oh, ce minune este că astăzi stăm în picioare și ne-am păstrat credința în Hristos. Oare suntem conștienți de câte atacuri ne-a păzit Domnul, atacuri cumplite și mai mari decât puterea noastră? De multe ori am intrat de bunăvoie în capcanele celui rău și apoi am strigat după ajutor. Și Cel plin de îndurare nici măcar atunci nu ne-a lepădat ruga, nu ne-a disprețuit strigătul ci ne-a venit degrabă în ajutor. În valea umbrei morții, deși ne simțeam singuri, El era cu noi și ne-a păzit de orice rău. Oh, ce mare este îndurarea Lui de peste noi! Așa a fost și față de Israel.

Profetul vestește îndurările Domnului din mai multe motive. Mai întâi ele îi oferă curaj să mijlocească. Ele îi aduc aminte de cât de mare este dragostea lui Dumnezeu. Curajul mijlocirii este direct proporțional cu cunoașterea mărimii îndurărilor Domnului. Dacă suntem onești în noi înșine sau în ceilalți nu găsim suficiente motive să mijlocim. Și atunci cum să venim cu îndrăzneală la Domnul? Pe ce bază să îi cerem izbăvirea? Pe baza îndurărilor Sale. Și cu cât le vom cunoaște mai mult, cu atât vom îndrăzni mai mult. Oh, de am cunoaște mărimea îndurărilor Sale pentru noi! Ele sunt cu adevărat fără margini! Domnul poate fi convins, poate fi înduplecat! Mijlocirea copiilor Lui îi este irezistibilă. El nu poate disprețui un duh zdrobit și smerit, El nu poate rămâne insensibil la strigătul disperat al făpturii mâinilor Sale. Poate nu vedem mereu răspunsul Lui și poate nu este mereu după așteptările noastre, dar El răspunde tuturor rugăciunilor noastre. El este Cel care în drum spre Sodoma s-a lăsat ținut de vorbă de Avraam și nu S-a mâniat când Avraam s-a târguit ca la piață pentru mântuirea Sodomei. El este Cel care după păcatul cu vițelul de aur i-a spus lui Moise: **Lasă-Mă** să nimicesc acest popor... și în fața mijlocirii unui strop de praf și-a oprit întreaga mânie eternă și s-a lăsat de răul acela. El este Cel care pentru mântuirea Gabaoniților a ascultat pe Iosua și a oprit soarele pe cer. Vestirea îndurărilor Domnului îi dau lui însuși curaj să mijlocească, pentru că ele reprezintă temelia și rațiunea mijlocirii. Rugăciunea are sens tocmai din pricina îndurărilor fără margini ale lui Dumnezeu.

Al doilea motiv este legat de mărturisirea păcatului lui Israel. Isaia mijlocește pentru Israel nu încercând să îi ascundă păcatul, ci mărturisind păcatul poporului. El nu încearcă să îndulcească situația și nici să găsească circumstanțe atenuante poporului său, ci mărturisește păcatul în toată gravitatea și grozăvia lui. El știa că doar aceasta este calea spre reconcilierea cu Dumnezeu. De aceea, el vestește îndurările lui Dumnezeu pentru a evidenția cât de grav a fost păcatul lui Israel care a nesocotit toate aceste îndurări.

Un al treilea motiv este acela că Isaia poate intuia că mijlocirea lui avea să fie citită de cei din poporul lui și avea să inspire pe mulți. Cei care citeau trebuiau să fie convinși de păcatul lor și să se smerească așa cum făcea și Isaia și să ceară mila cerului.

După vestirea îndurărilor Domnului, Isaia precizează într-un singur verset păcatul poporului și pedeapsa acestuia. El nu detaliază nici păcatul poporului și nici pedeapsa Domnului. El parcă se grăbește să mijlocească efectiv, să ajungă la v.15. Israel prin neascultare a fost infidel și a întristat pe Duhul Sfânt. Cel care îi era soț li s-a făcut vrăjmaș și Cel care i-a mântuit s-a luptat împotriva lor. Ce hidoasă este realitatea păcatului. Acesta Îl întoarce pe Domnul îndurărilor împotriva noastră. Domnul nu doar că l-a dat pe mâna celor răi. El Însuși s-a luptat împotriva lor și s-a îngrijit ca nenorocirea să ajungă asupra lor. Și grozav lucru este căzi în mâinile Dumnezeului celui viu. Dar pedeapsa finală nu a venit deodată. Pedeapsa a venit treptat ca poporul să se poată trezi. Și în urma pedepselor, poporul nu neapărat că se pocăiește dar măcar are un moment de trezire, o licărire de luciditate și începe să se întrebe: Unde este Acela care ne mântuia în vechime? Realitatea pedepsei îl face să pună întrebări pe care nu le punea când trăia în păcat și mergea bine. De ce Domnul nu ne mai vine în ajutor ca în vechime? Iată o întrebare care poate conduce spre pocăință.

Din v.15 începe efectiv mijlocirea profetului. Modul în care mijlocește profetul evidențiază o apropiere atât de mare a acestuia față de Domnul: Fiorul inimii Tale și îndurărilor tale nu se mai arată față de mine. Profetul se identifică cu poporul și starea acestuia. El Îl numește pe Dumnezeu **Tatăl nostru**. Este prima oară când apare în Vechiul Testament această expresie. Doar Deut.32:6 mai este folosită o expresie similară: Nu este El oare **Tatăl tău** care te-a făcut? Însă expresia Tatăl nostru apare pentru prima dată și pentru singura dată în tot Vechiul testament în Is.63. Isaia este tot primul om din Biblie care Îl numește pe Dumnezeu Preaiubitul lui. Isaia s-a apropiat atât de mult de inima Creatorului și a găsit acolo atâta dragoste și îndurare încât l-a numit pe Acesta Preaiubitul Lui și Tatăl Lui. Isaia nu mijlocește de departe, ci de aproape, de lângă inima Creatorului. Atunci când mijlocește el aude prin Duhul bătăile inimii Creatorului. Tocmai de aceea poate folosi aceste cuvinte și să aibă atâta îndrăzneală în mijlocirea Lui. El nu invocă ca argument faptul că vin din Avraam, **căci Avraam nu ne cunoaște și Iacov nu știe cine suntem**. El invocă însă faptul că vin din Dumnezeu și că Dumnezeu S-a numit din eternitate Mântuitorul lor.

În urma revelațiilor primite de la Domnul, Isaia a descoperit că inima lui Dumnezeu bate pentru toate Neamurile la fel cum bate pentru Israel. Deci nu faptul că vin din Avraam îi face deosebiți, ci faptul că sunt Făptura mâinilor Lui. Isaia și-a adus probabil aminte în timpul mijlocirii aminte de Is.49:15: **Poate o femeie să uite copilul pe care-l alăptează și să n-aibă milă de rodul pântecelui ei? Dar chiar dacă l-ar uita, totuși Eu nu te voi uita cu nici un chip**. Isaia a descoperit cât de adâncă este legătură dintre Creator și făpturile mâinilor Sale. Este ceva cu infinit mai mare decât legătură dintre o mamă și copilul pe care-l alăptează. El știa că chiar dacă părinții noștri ne uită sau chiar dacă noi uităm de noi înșine, Creatorul nu poate uita de noi. Isaia știa că aceasta este coarda sensibilă din inima lui Dumnezeu. El îi aduce aminte deci: Tu ești Tatăl nostru! Dar Isaia a mai descoperit un lucru: că Tatăl nostru a ales cu orice preț să devină Mântuitorul nostru! Și că a făcut această alegere din eternitate. Domnul știa că făpturile

mâinilor Sale se vor răzvrăti înaintea Lui, și a pregătit mai dinainte soluția: jertfirea brațului Domnului (vezi is.53).

Isaia nu a lăsat să treacă pe lângă el toate revelațiile pe care le-a primit. Prin ele s-a apropiat de inima lui Dumnezeu și odată ajuns lângă inima lui Dumnezeu a început să mijlocească cu ardoare pentru poporul Lui. Îndrăzneala din mijlocirile noastre este proporțională cu cunoașterea îndurărilor din inima lui Dumnezeu. Isaia a primit revelații cu totul speciale. Dar nu s-a oprit aici. El s-a frământat cu ele și a cunoscut îndurărilor Domnului. El a primit revelația din Isaia 53 și a priceput ceva din taina sacrificiului Robului Domnului. Cum să nu aibă îndrăzneală la Dumnezeu? El deci s-a frământat cu aceste profeții și a ajuns așa de aproape de inima Tatălui cum poate nici un muritor până la el nu a ajuns. Dar nu s-a oprit aici. Ajuns lângă scaunul de domnie al Domnului el a mijlocit pentru poporul Domnului! Dacă Domnul ne descoperă cine este El, unul din motive este acela că vrea să mijlocim cu mai multă îndrăzneală pentru poporul Lui de pe pământ. Isaia a înțeles acest lucru și nu a luat în ușor revelațiile primite. El s-a lăsat purtat de ele până la bătăile inimii Creatorului și odată ajuns acolo a îngenunchiat și a început să se roage. El nu se ruga unui Dumnezeu aflat undeva departe și cu inima plină de răceală față de pământ, ci unui Dumnezeu de aproape care era Preaiubitul Lui, Prietenul Lui, Tatăl Lui și care avea o dragoste INFINITĂ față de poporul Lui. Căci El era Tatăl lor dar și Mântuitorul lor din eternitate. Isaia a înțeles că înainte de întemeierea lumii Domnul s-a făcut Mântuitorul lor. El i-a inclus pe toți într-un plan etern făurit înainte de întemeierea lumii. Iată Dumnezeul spre care El Își îndrepta ruga!

Isaia nu mijlocește pur și simplu pentru amânarea judecății sau revărsarea izbăvirii, ci El mijlocește **pentru pocăința poporului**. În Scriptură ne sunt revelate mai multe tipuri de mijlociri. Unele din ele vizează amânarea judecării celui păcătos. Așa a mijlocit Avraam pentru Sodoma și Moise pentru poporul care a făcut vițelul de aur. Însă acest tip de mijlocire poate doar amâna judecată și la un moment dat nu mai este primită. Ieremia a încercat să mijlocească la fel pentru poporul lui. Dar deja paharul se umpluse și judecata fusese amânată de nenumărate ori. Atunci Domnul chiar îl mustră pe Ieremia să nu mai mijlocească așa pentru popor și îl învață că în acel moment critic doar pocăința poporului putea îndepărta judecata. Trecuse vremea mijlocirilor pentru amânarea judecății.

- Tu însă nu mijloci pentru poporul acesta, nu înălța nici cereri, nici rugăciuni pentru ei; căci nu-i voi asculta nicidecum când Mă vor chema din pricina nenorocirii lor. Ce ar putea să facă Preaiubitul Meu popor în casa Mea? Să facă o mulțime de nelegiuiri în ea? Vor îndepărta juruințele și carnea sfântă, răutatea dinaintea ta? Atunci vei putea să te bucuri! (Ier.11:14-15)
- Domnul mi-a zis: Chiar dacă Moise și Samuel s-ar înfățișa înaintea Mea, tot n-aș fi binevoitor față de poporul acesta. Izgonește-l dinaintea Mea, ducă-se! Și dacă-ți vor zice: unde să ne ducem?, să le răspunzi: Așa vorbește Domnul: la moarte cei sortiți la moarte, la sabie cei sortiți săbiei, la foamete cei sortiți foametei, la robie cei sortiți robiei! (Ier.15:1-2)

Isaia a înțeles din cap.57-59 că problema ce trebuie soluționată este problema păcatului. El nu cere deci doar amânarea judecății. El cere POCĂINȚA poporului. El vrea de fapt să Îl implice

pe Dumnezeu în procesul aducerii la pocăință a lui Israel. El știe că mâna Domnului nu este prea scurtă și că păcatul Îl împiedică pe Domnul să aducă mântuirea. Atunci ce este de făcut, Doamne? Nu pot decât să te chemi pe Tine să aduci pocăința în popor! Este foarte important să observăm pentru ce mijlocește Isaia. Să citim cu atenție următoarele versete:

- Pentru ce, Doamne, ne lași să rătăcim de la căile Tale, și ne împietrești inima ca să nu ne temem de Tine? Întoarce-Te, din dragoste pentru robii Tăi, pentru semințiile moștenirii Tale!

Isaia a înțeles că Domnul lasă pe popor în voia minții lui blestamate și că pocăința este în sine un har care nu poate veni decât prin cercetarea și lumina ce vin de sus. Ce înseamnă acest **Întoarce-te!** ? Să se întoarcă Domnul pentru ce? Isaia Îl numește pe Domnul responsabil pentru împietrirea din inima poporului. Și într-adevăr. Domnul este Cel care împietrește inima celui care se complăce în păcat. Dar dacă El împietrește inima, nu este tot El Cel care o poate despietri? Oare nu a învățat Isaia încă din cap.6 legițile despre împietrirea inimii și apoi în cap. din Isaia 28-29 a descoperit că Însuși Domnul a turnat un duh de adormire peste popor. Dar Isaia a fost martor și la trezirea spirituală a rămășiței. El a văzut nu doar cum Domnul a împietrit inima poporului lui Ezechia, dar și cum a lucrat pentru despietirea lui. Isaia a învățat deci că Cel ce împietrește inima este Același care o poate despietri. Și atunci el de fapt se roagă: Tu Cel care ne-ai lăsat să rătăcim de la căile Tale, întoarce-Te și ne învață din nou căile Tale!

În v.18-19 profetul descrie înaintea Domnului consecințele tragice ale împietririi inimii poporului. Cu alte cuvinte. Iată ce se întâmplă, Doamne, dacă ne lași să ne rătăcim de la căile tale! Și apoi în 63:1 continuă să mijlocească:

- Oh, de ai despica cerurile și Te-ai pogorî, s-ar topi munții înaintea Ta, ca de un foc care aprinde vreascurile, ca de un foc care face apa să dea în clocot!

Deci Isaia cere ca Domnul să despice cerurile și Să se pogoare pe pământ! Ce cerință îndrăzneată! Oare ce ar putea însemna ea? Și de ce cere Isaia acest lucru?

- Ți-ar cunoaște ATUNCI vrăjmașii Numele și ar tremura Neamurile înaintea Ta!

Isaia cere acest lucru pentru ca Domnul să Își reveleze slava vrăjmașilor Lui și Neamurilor! Dar printre vrăjmașii Lui fac parte și cei din poporul Lui (vezi Is.63:10). Dacă Domnul ar despica cerurile și s-ar arăta atunci poporul Domnului ar putea învăța frica de Domnul! Într-adevăr, Isaia îi aduce aminte lui Dumnezeu că a mai făcut odată acest lucru.

- Când ai făcut minuni la care nu ne așteptam, Te-ai pogorât și munții s-au zguduit înaintea Ta, cum niciodată nu s-a pomenit, nici nu s-a auzit vorbindu-se, și cum nici n-a văzut vreodată ochiul așa ceva: anume ca un alt dumnezeu afară de Tine să fi făcut asemenea lucruri pentru cei ce se încred în El. (Is.64:3-4).

Deci Isaia când îi cere lui Dumnezeu să se pogoare îi cere să o facă așa cum a făcut-o la Sinai. La Sinai Domnul nu a coborât să nimicească neamurile sau să izbăvească fizic poporul Lui, dar o coborât cu un scop precis: pentru a i se revela, pentru a-L învăța căile Lui și pentru a scrie poruncile Lui în inima lui. Ce a fost UNIC și DEOSEBIT la Sinai, dincolo de flăcări și tunete, a fost că ei au auzit glasul Domnului. Flăcările și-au avut cu siguranță rolul lor, dar vocea

Domnului a fost aceea care a marcat pe cei din Israel și a făcut Sinaiul un eveniment UNIC în istoria lui Israel. Este locul unde vorbește DIRECT în auzul urechilor poporul Său. Și prin aceasta scrie frica de Domnul în inima lor!

- Tot poporul auzea tunetele și sunetul trâmbiței și vedea flăcările muntelui care fumega. La priveliștea aceasta, poporul tremura și stătea departe. Ei au zis lui Moise: Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta: dar să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim. Moise a zis poporului: Nu vă înspăimântați; căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare și **ca să aveți frica Lui înaintea ochilor voștri și să nu păcătuiți.** (Exod 20:18-20)

Deci scopul pogorării Domnului pe Sinai a fost acela de a scrie frica de Domnul în inima lor. Cartea Deuteronom confirmă că obiectivul a fost îndeplinit:

- Acestea sunt cuvintele pe care le-a rostit Domnul cu glas tare pe munte, din mijlocul focului și din negură deasă și le-a spus la toată adunarea voastră, fără să adauge ceva. Le-a scris pe două table de piatră. Când ați auzit glasul acela din mijlocul întinericului și pe când tot muntele era aprins, căpeteniile semințiilor voastre și bătrânii voștri s-au apropiat toți de mine, și ați zis: Iată că Domnul, Dumnezeul nostru, ne-a arătat slava și mărima Lui și noi I-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi am văzut că Dumnezeu a vorbit unor oameni și totuși au rămas vii. Și acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui: dacă vom auzi și mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri. Cine este, într-adevăr, omul acela care să fi auzit vreodată ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului și totuși să fi rămas viu? Apropie-te mai bine, tu, și ascultă tot ce îți va spune Domnul, Dumnezeul nostru și noi vom asculta și vom face. Domnul a auzit cuvintele pe care mi le-ați spus. Și Domnul mi-a zis: Am auzit cuvintele pe care ți le-a spus poporul acesta: **tot ce au auzit ei este bine. Oh, de ar rămâne ei cu aceeași inimă ca să se teamă de Mine și să păzească toate poruncile Mele, ca să fie fericiți pe vecie, ei și copiii lor!** (Deut.6:22-29)

Deci Isaia cere reeditarea Sinaiului pentru ca Domnul să scrie din nou frica de Domnul în inima poporului Său. El știe că izbăvirea va veni doar după ce Israel se va întoarce la ascultarea de Domnul. Aici este miza bătăliei! Domnul vrea și poate să mântuiască dar o va face doar dacă Israel se va întoarce la Domnul. Și atunci El cere Domnului să se implice cu putere pentru întoarcerea poporului Său la căile sale? Și ce ar fi de făcut pentru aceasta? Ce altceva decât un nou SINAI?